

A Szűzanya
2012. január 25 -i
üzenete

„Drága gyermekek! Ma is örömmel hívlak benneteket, hogy nyissátok meg szíveteket és hallgassatok hívásomra. Újra szeretnék közelebb vinni benneteket Szeplőtelen Szívemhez, ahol menedéket és békét találtok. Nyíljatok meg az imára, mindaddig, míg örömmé nem válik számotokra. Az ima által a Magasságbeli bőséges kegyelmet fog adni nektek és kinyújtott kezemmé váltok ebben a békétlen világban, amely a békére vágyakozik. Gyermekeim, tegyetek tanúságot életetekkel a hitről, és imádkozzatok, hogy a hit napról napra növekedjen a szívetekben. Veletek vagyok. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

*Forrás: Mária Béke
Királynője Szövetség*

Medjugorje, 2012. február 2.
Mirjana által adott üzenet

„Drága gyermekek! Már oly régóta veletek vagyok, és oly régóta tanúskodom Isten jelenlétééről és az Ő végtelen szeretetéről, amelyet szeretném, hogy mindnyájan megismerjétek. És ti gyermekeim? Ti továbbra is süketek és vakok vagytok, mert miközben a benneteket körülvevő világot szemlélitek, nem akartátok látni hová tart ez a világ Fiam nélkül. Lemondtok róla, pedig Ő minden kegyelem forrása. Míg beszélek hozzátok figyelték ugyan rám, de szívetek zárva van és nem hallotok engem. Nem kéritek a Szentlelket, hogy világosítson meg benneteket. Gyermekeim, a gőg uralkodik. Én az alázatot mutatom nektek. Gyermekeim jegyezzétek meg, hogy csak az alázatos lélekből ragyog a tisztaság és a szépség, mert megismerte Isten szeretetét. Csak az alázatos lélek válik mennyországgá, mert benne lakik Fiam. Köszönöm nektek! ... Újra kérek benneteket, hogy imádkozzatok azokért, akiket Fiam kiválasztott, ők a ti pásztoraitok.”

Nyissátok meg szíveteket!

Ljubo Kurtović atya gondolatai a Szűzanya januári üzenetéhez

Isten Anyja ebben az üzenetében is arra hív bennünket, hogy nyissuk meg szívünket és fülünket hívása és szeretete előtt. Imára való nyitottságra hív bennünket mindaddig, míg az imádság örömmé nem válik számunkra. Láthatjuk a természetben, hogyan nyílik ki a virág a napsugár hatására, mely fényt és a meleget ad neki, ezáltal borul virágba és lesz széppé. A virág ki van téve a nap sugarainak, ezért élhet. Ugyanennyire fontos az is, hogy mi is kitegyük magunkat az imádság által a Magasságbeliek, így várva szívünk megnyílására.

Sokszor hallottuk, többnyire ugyanazon szavakat az elmúlt években Szűz Mária üzeneteiben. Akkor is, ha újra és újra halljuk azokat, buzdítás számunkra, hogy feltegyük a kérdést: miért ismétli, és miért mondja újra ezeket a dolgokat? Biztosan azért ismétli, mert látja, hogy zárkóztak vagyunk és az ima válságban van. Minden üzenetében észrevehetünk és megtanulhatunk valamit, ami szükséges és fontos a számunkra. Arra

tanít bennünket, hogy a Magasságbeli egyedül az imádságon keresztül árasztja ránk kegyelmét. Az imádság út, melyen Isten jön hozzánk. Azonban nem állhatunk meg annál, hogy a kegyelem paszszív befogadóivá válunk. Amikor befogadjuk a kegyelmet, elkerülhetetlen, hogy tanúságot tegyünk róla. A kegyelem befogadása a mások előtti tanúságtételben nyilvánul meg, nyer igazolást. Tanúságtételünknek mindig alázatosnak, szeretetteljesnek és szabadnak kell lennie. Ez egyben kritérium is, mely által felismerhetjük, hogy a tanúságtétel Isten Lelkétől való-e, vagy sem.

Szűz Mária sohasem erőszakos velünk szemben, tiszteli szabadságunkat, mindig biztat, kér és hív, mert a javunkat akarja. Így nekünk sem szabad nyomást gyakorolni és erőszakot alkalmazni másokkal szemben, hanem alázattal, türelemmel és szeretettel kell tanúságot tennünk. Ezért példa számunkra Szűz Mária, akit maga Isten ajándékozott nekünk példaképül, akit jó követnünk,

hogy felfedezhessük a boldogság és az öröm teljességét.

Minden ember magában hordozza a boldogság utáni vágyat. De, melyik az a hiteles vágy, mely betöltheti azt az ürességet, melyet magunkban hordozunk? Erre a kérdésre Szűz Mária ad és adhat választ. Arra hív bennünket, hogy Szeplőtelen Szívében találjunk menedéket és békét. Ha maga Isten is az ő szívében talált menedéket és békét, akkor biztosak lehetünk abban, hogy mi is ott lelhetünk menedékre és békére.

Imádságainkban gyakran megtapasztaljuk a szétszórtságot, a különböző gondolatok ide-oda cikázását, melyben megjelennek személyek, helyzetek, melyek el akarják vonni figyelmünket és alkalmatlanná akarnak tenni bennünket az imára. Ilyen esetben fontos kitartani, őszintén Isten elé állni és azt mondani: „Istenem én nem tudom megnyitni a szívemet. Azt sem tudom miért zárult be előttem. Kérek, Uram tekints szívem vágyára és segíts kegyelmeddel, hogy megnyíljak számodra.”

Csak a szeretettapasztalat, vagyis annak tapasztalata, hogy szeretve vagyunk, nyithatja meg szívünket. Annak hiszünk, akiről tudjuk, hogy szeret bennünket, hallgatunk rá és megtesszük azt, amit mond. Így van ez a hitéletben is. Annak tudunk megnyílni, akit jól ismerünk, és akinek hiszünk. Szűz Máriát mások tapasztalatából is ismerhetjük, de személyesen is megtapasztalhatjuk édesanyjai szeretetét. Megélhetjük Szeplőtelen Szívének tisztaságát és szépségét, ahol menedékre és békére találunk.

Csak egyetlen útja és módja van Szűz Mária megismerésének és a vele való találkozásnak, ez pedig az imádság. Az ima és a hit mindig együtt jár. A hit az imádságból táplálkozik. Ima nélkül a hitünk lassan-lassan elhalványul és megszűnik.

A francia költő Charles Peguy az egyik művében leírja életének legnagyobb hitből fakadó cselekedetét. Személyes tapasztalatát egyes szám harmadik személyében írja le a következőképpen: „Egy embernek volt három gyermeke, akik egy szörnyű napon súlyosan megbetegedtek. A felesége nagyon megrendült. Sokkot kapott és megbénult a fájdalomtól gyermekei miatt. Szinte megnémult. Olyan volt, mint egy sebzett állat. De, ő a férj és az apa nem félt beszélni. Megértette, hogy ez így nem lehet tovább, ezért felbátorodott. Gondolatain saját maga is csodálkozott. Valóban nagyon bátor volt.

Imádságban megfogta mindhárom gyermek kezét és igazi édesanyjuk kezébe helyezte. Ebben a pillanatban átélte, hogy ez az igazi édesanya elmosolyodik, majd dühössé válik. Azt mondta, hogy ez már túl sok neki és kiesnek a gyermekek a kezéből. De az apa újra az imában megfogta mindhárom gyermek kezét és békésen annak kezébe helyezte, aki a világ minden fájdalmát megélte. Ő pedig Szűz Mária. Azt mondta neki: „Nézd, neked adom gyermekeimet, én pedig elfordulok és elfutok, azért, hogy ne tud visszaadni őket. Nem akarom őket többé, mostantól neked kell gondoskodnod róluk.” Ez a bátorság igaz tette volt. Attól a naptól kezdve természetesen minden a jó úton haladt, hiszen a Szent Szűz volt az, aki gondoskodott róluk.”

Mindez olyan bátornak és egyszerűnek tűnik. De, pontosan azt, ami egyszerűnek tűnik, sajnos nem tesszük.

Szűz Mária ebben az üzenetében arra hív, hogy tegyük meg a hit és a döntés bátor és egyszerű cselekedeteit, hogy megtapasztalhassuk az élet teljességét és értelmét.

Boldog Teréz anya mondta: „Milyen könnyű legyőzni Istent? Csak átadjuk magunkat neki, és ő már a miénk. Ezután semmi más nem lehet a miénk, csak Isten, azonban Ő minden. A teljes önátadás azt jelenti: akkor is, ha ő darabokra tör, azt fogom kiáltani: „Minden darab a tiéd!”

Szűz Mária vezessen el bennünket Szeplőtelen Szíve által az élet teljességére.

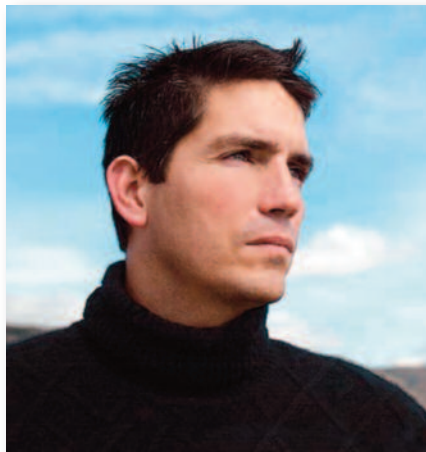
Imádság

Asszonyunk, Szűz Mária az úton, mennyire szeretnénk hasonlítani rád, nehéz utunkon! Zarándokok vagyunk, ahogyan te is. Néha útjaink során táskánkból eltűnik a térkép, mely értelmet ad útjainknak. Kérünk Téged, erősítsd meg életkedvünket. Add, hogy útjaink a te útjaidhoz legyenek hasonlóak – az emberekkel való találkozás eszközei, és ne „szigetelőszalag”, mellyel bebiztosítjuk magunkat arisztokratikus magányunkba. Fogd meg kezünket; és amikor úgy látod, hogy letértünk az igaz út-

ról, az út szélére sodródtunk, állíts meg bennünket, ó legboldogabb Szamaritanusunk, és öntsд sebeinkre a vigasztalás olaját és a remény borát! És vezess minket újra az igaz útra. Segíts, hogy e siralomvölgy ködéből, ahol felsorakoznak nehézségeink, tekintetünket a helyek felé emeljük, mert onnan jön segítségünk. Akkor a mi útjainkon is felcsendül majd a legszebb hálaének a – „Magnificat”, úgy, ahogyan azon a régi tavaszi napon a judeai domboknál, amikor elindultál, hogy meglátogasd Erzsébetet. (Tonio Bello).

*fra Ljubo Kurtović
fordította: Sarnyai Andrea*

Caviezel: „Ha Medjugorje nem lenne, nem alakítottam volna Krisztust a Passióban”

James Caviezel egy interjúban medjugorjei látogatásairól, hite megújulásáról, a Passió film készítésének műhelytitkairól és a hit eredményes közvetítéséről beszélt.

A Monte Cristót forgattuk Írországban, amikor Ivan Dragicević, az egyik látnok Írországba látogatott. Elfoglaltságom és fenntartásaim miatt nem szándékoztam elmenni a meghirdetett találkozóra. Úgy tartottam, attól, hogy katolikus vagyok, nem kell elfogadnom Lourdes-ot, Fatimát vagy Medjugorjét. Végül szabadnapot kaptam, így mégis-

csak elmentem – eleveníti fel Medjugorjével való kapcsolata kezdetét Caviezel a medjugorjemiracles.com által közölt interjúban.

„A zsúfolásig telt templom végében álltam, kissé bizonytalanul, hogy mi is történik valójában. A jelenés alatt a mellettem toloszékben ülő férfi letérdelt, és a fájdalom ellenére a hideg kövön térdelve imádkozott; ez nagyon megrendített. Néhány nap múlva – feleségem kérésére – ismét részt vettem a jelenésben, ezúttal Ivan közelében térdelve. Így imádkoztam: „Jól van, itt vagyok, készen állok. Tégy velem, amit akarsz.” Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha valami betöltene. Egyszerű, mégis különleges élmény volt. Zokogni kezdtem. Amikor felálltam, csurogtak az arcomon a könnyek.”

Iván hozzám fordult: „Jim, az embernek mindig van ideje arra, amit szeret. Ha egy nagyon elfoglalt ember beleszeret egy lányba, az ő számára mindig lesz ideje. Az embereknek azért nincs idejük Istenre, mert nem szeretik.”

Azokban a napokban valami megváltozott bennem. Korábban sohasem

akartam megtanulni rózsafüzérezni, akkor azonban megszületett bennem ez a vágy. Egy reggel azt mondtam a sofőrnek, aki a filmezésre vitt: „Nem tudom, mit szól hozzá, de szeretnék elmondani egy rózsafüzért.” Meglepetésemre csak annyit mondott: „Rendben, imádkozunk.”

Első medjugorjei látogatása, amelyet a filmforgatás befejeztével tett, meghatározó volt James Caviezel számára. „Eleinte megdöbbenett, mennyit imádkoznak itt az emberek. Sporttáborra emlékeztetett, ahol nem csak egy mérkőzés van, hanem egymást érik a meccsek. Eleinte kicsit feszengtem; nem voltam hozzászokva, hogy ennyit imádkozzam. Isten segítségét kértem. A negyedik nap nem vágytam másra, mint imádkozni. Imádság közben azt éreztem, kapcsolatban vagyok Istennel. Ezt az élményt kívánnám minden katolikuskusnak!” Hozzátette: „Otthon a családban is ezt folytatjuk. Együtt járunk a szentségekhez. Iskolába menet az autóban a gyerekekkel együtt mondjuk a rózsafüzért. Előfordult, hogy nem kezdtem el, mire a fiam kezdte mondani.”

„Ha Medjugorje nem lenne, nem vállaltam volna Krisztus szerepét a Passióban – mondta a színész –, hiszen tudtam, hogy aki Krisztust alakítja, annak nagyon közel kell lennie hozzá. Én Medjugorjében nyitottam meg a szívemet az

ima és a szentségek felé. Mindennap gyóntam és szentségimádáson vettem részt. Mel Gibsonnal együtt vettünk részt a latin nyelvű szentmiséken. Medjugorje számomra a szentségek megélését és az egyházzal való egységet jelenti. Medjugorjének köszönhetem, hogy hinni kezdtem, hogy Jézus valóban jelen van az Eucharishtiában, és megbocsátja a bűneimet. Ott tapasztaltam meg, micsoda ereje van a rózsafüzérnek, és mekkora ajándék, ha az ember mindennap szentmisén vesz részt.”

A kérdésre, hogy hogyan lehet növelni az emberekben a Jézusba vetett hitet, a színész így válaszolt: „Csak úgy, ha Jézus jelen van bennünk az Eucharisztia által, s így az emberek Jézust látják az életünkben. A Passió filmezésekor csináltattam egy belső zsebet a ruhámba, ahová betettem néhány ereklyét, köztük Krisztus keresztjének egy darabkáját. Azt akartam, hogy Jézus valóban jelen legyen, mert a nézőknek könnyebb lesz őt látni, ha én is őrá tekintek. Az utolsó vacsora jeleneténél kérésemre a pap az Oltáriszentséggel a kezében állt az operatőr mellett, és együtt közelítettek felém. A néző nem is sejti, hogy a szemem ragyogásában valóban Jézust, a Szentostya visszatükröződését látja. A keresztre feszítés jeleneténél ugyanez történt: ott volt a pap, kezében az Oltáriszentséggel, én pedig

egyfolytában imádkoztam.”

James Caviezel megjegyezte, hogy a forgatáskor nem a latin, arám, héber szövegek memorizálása okozta a legnagyobb nehézséget, hanem a fizikai megpróbáltatások. „Az utolsó jelenetnél meghúzódott a vállam, és kiugrott, valahányszor valaki hozzáért a kereszthez. Az ostromzás jeleneténél kétszer eltalált a korbács, amitől 14 cm-es seb lett a hátamon. Közben tüdőgyulladást kaptam. Mindehhez jött a krónikus fáradtság, hiszen hónapok óta hajnali 3-kor keltem, mert a sminkelés majdnem nyolc órát vett igénybe. Nehéz volt elviselni a nulla fok körüli hideget, különösen a keresztre feszítés jeleneténél, amikor mindössze egy vékony szövetdarab volt rajtam.”

A színész röviddel a Passió forgatásának befejezése után járt másodszor Medjugorjében. E látogatás alkalmával megismerte Jozo Zovko atyát. „Találkoztunk. Kezét a vállamra tette. Én is a vállára tettem a kezem. Majd a fejemre tette a kezét; én is az övére. Abban a pillanatban egy belső hang szólalt meg bennem: „Szeretlek, testvérem. Ez az ember szereti Istent.” Jozo atya ekkor megfordult, megkérdezte a tolmáctól, ki vagyok, és azt mondta, szeretne velem beszélni. Tartós barátság lett belőle.”

Magyar Kurír 2012.02.02

Imádkozzunk a családokban és olvassuk a Szentírást!

Ebben a januári időszakban, karácsony után azt mondhatjuk, hogy a Szűzanya minden üzenete a sátánról szól: vigyázzunk a sátánra, a sátán erős, dühös, meg akarja semmisíteni a terveimet...

És imádságot kért azokért, akik kísértésnek vannak kitéve. Mindnyájunkat ér kísértés, de főleg az eseményekért felelős személyeket. Ezért kell sokat imádkozni.

Tizenöt nappal ezelőtt ezt mondta: **„Imádkozzatok, hogy a Sátán részéről jövő minden próbatétel az Úr dicsőségével végződjék.”** Azt is mondta, hogy a sátán könnyebben fegyverezhető le forró imádsággal és alázatos szeretettel. Ezekkel a fegyverekkel a Sátán minden nehézség nélkül legyőzhető. Nem kell félünk. Imádkozzunk tehát és éljünk alázatos szeretetben, ahogyan a Szűzanya imádkozott és szeretett.

Múlt csütörtökön (február 14-én) ezt mondta: **„Szomorú vagyok, mert még**

annyian vannak, akik nem követik ezt az utat, az egyházközségben sem.” És azt mondta: **„Imádkozni kell a családokban és olvasni kell a Szentírást!”**

Már többször mondtam, hogy nem sok olyan üzenetet ismerünk, amelyben a Szűzanya azt mondja: „kell”. Marijá-hoz így szólt: „kell”.

A jelenésekben minden üzenet mindig meghívás: „ha akarod”. De ebben az esetben azt mondta: „kell”. Úgy gondolom, hogy kissé a nagybajt is fel akart minket készíteni. Például, ha egy anya egy három éves gyereket kézenfogva vezet, hogy megtanuljon járni, egy szép napon elengedi a kezét és azt mondja: „Egyedül kell járnod...” Ez nem parancs. A gyerek megnőtt, ezért mondja: „Most járnod kell, mert már tudsz egyedül járni.”

Ezt azért mondhatjuk, mert a kis Jelena, aki belső hangokat hall, megmondta, hogy mi a különbség a Szűz-

anya beszéde és a sátán beszéde között (időnként a sátánt is hallotta és kísértésnek volt tőle kitéve). Jelena azt mondta, hogy a Szűzanya sosem mondja azt, hogy „kell” és nem várja idegesen, hogy mi következik. Ajánlatot tesz, meghív, szabadon hagy bennünket. Ellenben a sátán, ha valamit javasol vagy akar, ideges, nem vár, nincs ideje: egyszerre akar mindent, türelmetlen. Ezért gondolom, hogy a Szűzanya azt mondja: „kell”, akkor valóban kell.

Ma este meglátjuk, mit fog mondani a Szűzanya. Mindennap van valami, van egy üzenet számunkra... Nézzétek, az általános üzenet nem a béke, hanem a Szűzanya jelenléte. Ha nem mondott semmit, ha például csak egy pillanatra jelent meg, ez az általános üzenet: **„Veletek vagyok.”**

És ettől a jelenléttől minden különös erőt kap.

Slavko Barbarić - 1985. február 21

Medjugorjei hírlevél

2012. január 15.

Kedves medjugorjei gyermekeim! Dicsértessék Jézus és Mária!

Január 2 -án a Kék Keresztnél Mirjana a következő üzenetet kapta:

„Drága gyermekek! Amikor anyai aggodalommal a szívetekbe tekintek, fájdalmat és szenvedést látok; sebzett múltat és szüntelen keresést; látom gyermekeimet, akik boldogok szeretnének lenni, de nem tudják, hogyan. Nyíljatok meg az Atyának! Ez az út a boldogság felé, az út, amelyen vezetni szeretnélek benneteket. Az Atyaisten soha sem hagyja magára gyermekeit, főleg nem a fájdalomban és a kétségbeesésben. Ha ezt megértitek és elfogadjátok, boldogok lesztek és véget ér keresésetek. Szeretni fogtok, és nem fogtok félni. Életek remény és igazság lesz, aki az én Fiam. Köszönöm nektek. Kérlek benneteket, hogy imádkozzatok azokért, akiket a Fiam kiválasztott. Ne ítélkezzetek, mert mindannyian megítéltettek majd.”

Mirjana azt mondta, hogy Miasszonyunk nagyon eltökélt volt.

2. Fájdalom és kétségbeesés?

Csodálatos ez az üzenet, amit Mirjana kapott. A Szűzanya tekintetet áthatol rajtunk és egyenesen belelát a szívünkbe, kitalálja titkainkat, és olyan mélyen a lelkünkig hatol, hogy néha még mi sem vesszük észre. Mit lát Ő? Fájdalmat, szenvedést és néha kétségbeesést! De aztán gyorsan megmutatja nekünk a gyógyírt bajainkra, amely minden esetben beválik. „Nyissátok meg szíveiteket az Atya előtt!” A Mennyei Édesanya, a feltétel nélküli biztos szeretet forrása, aki mindig megbocsájt nekünk. A Mennyei Édesanyánk hívása arról szól, hogy bizalmunkat Istenbe helyezzük.

3. 50 érv, hogy hálásak legyünk!

Otthon van egy szép hagyományunk, amit szeretnék veletek megosztani. Januárban egy hálaadólevelet írunk Jézusnak, amelyben felsorolunk 50 érvet, amelyért Neki és a Szűzanyának hálásak vagyunk az ajándékokért, a kegyelemért, az áldásokért, megbocsájtásokért, egyszerűen mindenért, amit a Mennysországból kaptunk 2011-ben és azért, hogy 2012-ben is élvezhetjük Isten áldását és mindenek fölött álló kegyelmét. 50 érv soknak tűnik, de meglátnod, hogy ha tiszta szívből kezded el írni az érveket még többet is találsz, mint 50. A Szentlélek segítségével, vedd számba a tavalyi évet. Ez egy csodálatos alkalom arra, hogy végiggondoljuk azt, hogy az elmúlt év során mennyi ajándékot kaptunk Istentől. Sőt ez a számbavétel akkor a legcsodálatosabb, ha megosztjuk szereteteinkkel, hogy egymást bátorítva sokkal inkább felismerhessük Isten életünkön végzett munkáit, és így jobban lássuk, hogy Isten mennyire szeret bennünket. Ennek az élménynek a megosztása közelebb visz minket egymáshoz és Istenhez. Ezt a listát elküldhetitek Szűz Máriához, aki majd azt örömmel átadja Jézusnak.

4. Isten áldása

Rosh Hashanah - a zsidó újév ünnepe - a zsidóknak van egy csodálatos hagyományuk. Egymásnak felajánlanak egy szimbolikus gyümölcsöt, egy gránátalmát (az Énekek Énekére emlékezve) és ezt mondják: „Annyi áldással halmozzon el téged az Úr, mint amennyi magja ennek a gránátalmának van!” Az év első hónapjában, és a továbbiakban is ugyanennyi áldást kívánok nektek 2012-re. Mindenek előtt maradjunk szoros együttműködésben Benedek Páppal, aki az Egyház ügyeiért harcol, és minden imádságra számít.

Jegyezzük meg jól, hogy az igazi áldások Istentől jönnek, nem pedig a szerencsének köszönhetőek. A szerencse nem létezik, mert Isten a mindenség Ura, és Ő semmit nem bíz a véletlenre. A szerencse fogalmát az emberek találták ki, és amikor valaki az mondja nekem, hogy „Jó szerencsét” én ezt válaszolom neki „Isten áldjon meg!”.

Nem titok, hogy Medjugorje bőven önti az áldásokat. Azáltal, hogy Mária üzenetei szerint élünk, elhagytuk a bűnt és életünket a Szentíráshoz igazítjuk, tevékenységünk mások számára áldásos, és így az Ő munkájukat, otthonukat és életüket számtalan áldással árasztjuk el. A lelkipásztorok osztogatják a legtöbb áldást. Gospa ezt mondja: „Amikor egy pap megáld téged, gyermekem, az olyan, mintha Fiam Jézus áldana meg.

A pap áldása sokkal nagyobb, mint az enyém. Ha a papok tudnák, hogy mennyi mindent adnak áldásaikkal, akkor éjjel nappal csak áldásokat osztogatnának.” Januárban Medjugorjében a ferences rendiek ellátogatnak az otthonokba, hogy megáldják az otthonokat és a családokat. Bárcsak a világ minden táján átvinnék ezt a csodálatos hagyományt!

Az egyik barátom, egy Istenfélő család édesapja a következő történetet mesélte el nekem:

„Az egyik miséről hamarabb el kellett volna mennie, mert fontos ügyben el kellett utaznia. Mivel a mise kicsit hosszabb volt, előbb arra gondolt, hogy hamarabb elmegy, de aztán meggondolta magát. Mégis maradt, mert nem akart lemaradni az áldásról a mise végén. Később az úton egy nagyon súlyos balesetbe került, de sértetlenül megúszta, amire látszólag nem volt magyarázat. Aztán egy belső hang elmondta neki, hogy azért menekült meg, mert megvárta az áldást a mise végén.”

5. A szentek várnak

Megvan, hogy ki lesz a védőszented 2012-ben? A szent, aki a a Medjugorjei családunk védőszentje lett St Faustina Kowalska Lengyelországból, akinek az ünnepe október 5-én van. A mi küldetésünk a következő: „imádkozni a bűnösökért, hogy szent kegyelembe részesüljenek és megtérjenek”.

Micsoda öröm! Ez a szent segít nekünk, hogy Isten tervét végrehajtsuk, és a szent irgalom szemtanúivá váljunk. Mindenkinek ajánlom, hogy olvassa el a naplóját, amely egy csodálatos könyv, amely sokakat visszatértet Istenhez, és amelyet II. János Pál Pápa is nagyon ajánlott. „Könyörületességem titkárnője, írj a gyermekeimnek ...”, mondta neki Jézus többször is. Ebben a könyvben Jézus feltárja szívének mélységeit. Miért nem vetjük bele magunkat?

Legdrágább Gospa, mikor a szívedbe nézünk békét, szerető gondoskodást, szépséget látunk. Gyere, segíts rajtunk, amikor túl sötét az éjszaka, és a fájdalom oly hatalmas. Helyezz minket az Atya szerető karjaiba!

Emmanuel Nővér+

2012. január statisztikai adatai

Kiszolgáltatott szentostyák száma: 54.000

Koncelebráló papok száma: 1122 (naponta 36)

Kedves Testvérek!

Az idén is megszervezzük az immár hagyománnyá vált húsvéti zarándoklatot Medjugorjéba.

Indulás: 2012. április 9-én, húsvéthétfő este

Érkezés: 2012. április 14-én délelőtti órákban

Az út várható költsége 15 000 Ft útiköltség + 60€ (szállásköltség + 2 vacsora). Jelentkezni Kemenes Gábor címén lehet (1393 Bp. Pf. 317), 5000 Ft előleg befizetésével 2012. március 10-ig történő megérkezéssel.

A postautalványra kérjük olvashatóan ráírni a nevet, útlevelel vagy személyi igazolvány számot és a telefonszámot. A szállás és buszfoglalás miatt kérjük a határidő pontos betartását!

Szeretettel: Sarnyai Andrea

Jozo atya katekézise

2011. január 25.

„Drága gyermekek! Ma is örömmel hívlak benneteket, hogy nyissátok meg szíveteket és hallgassatok hívásomra. Újra szeretnék közelebb vonni benneteket Szepültelen Szívemhez, ahol menedéket és békét találtok. Nyiljatok meg az imára, mindaddig, míg örömmé nem válik számotokra. Az ima által a Magaságbeli bőséges kegyelmet fog adni nektek és kinyújtott kezemmé váltok ebben a békétlen világban, amely a békére vágyakozik. Gyermekeim, tegyetek tanúságot életetekkel a hitről, és imádkozzatok, hogy a hit napról napra növekedjen a szívetekben. Veletek vagyok. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

Drága testvéreim, a Szűzanya Látogatása Szent Erzsébetnél Imacsalád tisztelt tagjai!

Íme, az első üzenet a hit évében. Igyekezzünk hallgatni az Édesanyát, és engedelmessé válni szívünk és lelkünk mélyén. az Édesanya szavainak. Ő azt mondta, hogy örömmel szól, és hív minket. Az örömteli meghívás örömteli fogadtatást remél. Ezért ezek a szavak: „nyissátok meg szíveteket és hallgassatok hívásomra”, sokat mondanak el. Csak a nyitott szív képes a szeretet rezgéseit meghallani. Az Édesanya szeretete és meghívása, hogy nyitott szívvel hallgassuk Őt, a tiszta szeretet és e szeretetből fakadó beszédet. Ezért személyesen felelősek vagyunk a készséges, vagyis az alázatos és engedelmes szívért. A heti találkozóink, amelyeken ismétlenül hallgatjuk az üzeneteket, s szíveinket egyesítjük a közös imában, közös szándékokra, az Oltáriszentség, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtti szentségimádás, a rózsafüzér mindennapi imádkozása a családban, jele a mi jó akaratunknak és nyitott szívünknek.

Ez annak a jele, hogy készek vagyunk nyitott szívvel hallgatni a Béke Királynőjére. Ő minden alkalommal köszönetet mond ezért a szeretetért a következő szavakkal: „Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra”.

Milyen meghívás van ebben az üzenetben? „Nyiljatok meg az imára”... Tegyetek tanúságot életetekkel a hitről, és imádkozzatok, hogy a hit napról napra növekedjen a szívetekben.”

Mi az, ami be van zárva, amit meg kellene nyitni!? Az ember miként zárul, illetve nyílik meg az ima felé?

Az ember szívvel imádkozik. Csak a tiszta és nyitott szívből árad az ima, mint ajándék, azok számára, akik szeretnek. A nyitott szív alázatosságában és teljes odaadottságában Istenhez, ismeri meg Isten akaratát. Összehangolja életét és munkáját, gondolatait és vágyait azzal, amit Isten kér. A nyitott szív olyan, mint a ráállított antenna, amelyen keresztül megtörténik a kegyelmi kapcsolat Isten és a törekeny ember között. Amíg az ember így imádkozik és dicsőíti Istent, növekszik benne a szeretet és a remény. A Szentlélek hatalma által az ember szívvel lát, és az Úr Jézust figyelve lelkesedik érte, Igéjéért, és az ima által dönt, hogy minél hasonlóbb lehessen Jézushoz. Minden alkalommal, amikor elhagyja gyengeségeit és bűneit és elkezd az utat saját lelke mélyébe. A bezárt szív olyan, mint a harang: imát mond, imák sorozatát, de válasz nélkül a meghívásra. Az ilyen ima az embert fárasztja, s nem csak hogy nehéz, de unalmas is. A súlyos bűn, amelyben az ember gyónás, vezeklés, s végül is megtérés nélkül él, bezárja az emberi szívet. Az ilyen traumatikus állapotban tönkre megy szeretetünk, és az emberi kapcsolat a közelállókval. A bezárt szívű ember mindenki számára nehézkessé, és nem kívánt sze-

mélyé válik a társadalomban, és nagy fájdalommal a családban. Az ilyen testvér megtéréséért imádkozni az első és a legfontosabb lépés. Az ilyen imát egyesítjük, és támogatjuk vele a válságban lévő családokat és egyéneket. A bizalmas és alázatos ima megnyitja a menyeket, ahogy azt a próféta tanítja. Minden emberi bölcsességünk tehát: megtanulni imádkozni. A szívbéli imában növekedni a legnagyobb gazdagság az egyénnek és a családnak is.

Sajnos, sok családban már nem imádkoznak együtt. Amikor megszűnik a közös családi imádkozás, párhuzamosan eltűnik a családi béke. Elkezdődnek a viták, az értelmetlen veszekedések a szülők és gyermekek között. Mindenki mindenkit vádol. Senki sem tudja elviselni a másikat, s nem érznek szeretetet egymás iránt. Hogy ezt mégis megtalálhassák, a fiataloknak, a gyerekeknek általánosságban el kell menekülniük családjukból, barátaik társaságába. S ezekben a kis csoportokban vannak vezetők, akik ráerőltetik magukat a gyerekekre, akik őket, mint példaképüket követik. És így a fiatalok megismerkednek a kábítószerrel, és más bűnös szórakozással.

Ezért, mint szülők és keresztények nem feledhetjük, hogy a bizalmatlanság felé az első lépést akkor tettük meg, amikor elhagytuk a családi imádkozást. Nagyon fontos az Anyai szó, s ugyanakkor meghívás: „tegyetek tanúságot életetekkel a hitről”. A hit nem a könyvekből szerzett ismeret, előadásokból szerzett információ, hanem élet, gyakorlati élet, amelyben látható, s tetteink által megnyilvánul a hit. A mi családunk vasárnap Szentmisére megy, s mindenkinek tanúságot tesz arról, hogy mit jelent számunkra az Úr napja. Hogy mit, és mennyit jelentenek számunkra az Isteni és egyházi parancsolatok. Számunkra a család szent szentség, amelyet védelmezzünk a szent házassági hűséggel és utódok nemzésével, keresztény élettel és neveléssel. Hogy hitünk növekedhessen, imádkoznunk kell. Imádkozva tanulunk. Imádkozva növekszünk és a hit gyümölcseit teremjük. Szorosán össze van kapcsolva egyik a másikkal. Jakab apostol a hitét nem gyakorló hívő ember számára levelében írja, hogy a

hite halott, mert cselekedetek és termés nélküli.

Ez az üzenet újra arra buzdít minket, hogy kezünket kulcsoljuk össze, s így lehessünk a Szűzanya kezeivé, amelyek a béke és áldás jelei, és az egész világ felett kitárt kezek a családok védelmére és oltalmára. Válaszoljunk arra a nagy szeretetre, amellyel a Béke Királynője meghív minket. Minden eszközzel, de először is az imával ébresztgessék és újítsátok meg az imát a ti és mások családjaiban. Fogadd ezt úgy, mint apostolkodásodat ebben a hónapban.

Ebben a hónapban a következő szándékokra fogunk imádkozni:

1. A medjugore-i plébániáért, imaközösségünkért, hogy állandó iskola, tanítók és ima megújítók legyünk. Sok zarándok érkezik, és hallani akarja tőlünk és a plébánia híveitől az üzeneteket, és látni, hogy mennyit és hogyan éljük meg azokat. A családi ima az első helyen van. Azután a Szentírás családi olvasása, vasárnapi szentmise.
2. Papokért, szerzetesekért, akik fogadalmat tettek az üzenetek értékeit megélni, hogy az ima lelkeségét és a szentségimádás lelkületét élesztgessék. A bizottság tagjaiért, s mindenkiért, akik Medjugorje gyümölcseit megfigyelni és keresni érkeznek, hogy felismerjék a Szűzanya jelenlétét és az Egyházat ezen a kiválasztott helyen.
3. Minden betegért, akik bizalommal jönnek, mint zarándokok, hogy a gyógyulás kegyelmét, a megtérést és a kellő erőt megtalálják életük boldogságához.

Drága testvéreim, az idő komoly, a meghívás eljutott egészen a szívünkhöz. Válaszoljunk lelkesedéssel és odaadó szeretettel. *Siroki Brijeg 2012.02.02.*

Agyagedények Isten kezében

Lidio Piardi írása

Amikor mélyen belenézünk a szívünkbe, gyakran csak a gyengeségeink és a korlátaink jönnek elő. Akkor megsejtjük mezítelenségünket, és valójában úgy látjuk magunkat, ahogy vagyunk: rászorulunk arra, hogy megragadjon bennünket a Szeretet, amely képes legyőzni minden ellenállást.

Mindeddig szép családi körben, hűséges barátok között, segítőkész plébániái közösségben éltem. Ezen az úton persze nem hiányoztak a nehézségek és a fáradtságok sem, de hát ezek az emberi lét velejárói. Mindannyian „keresők” voltunk, az Úrra bízunk minden kétségünket, gyengeségünket, az elkerülhetetlen botlásokat és az öröm pillanatait.

Mindezek ellenére néha elfogott valami belső nyugtalanság. Olyan voltam, mint egy nyitott rés, amit semmilyen emberi tapasztalat sem képes teljesen betölteni. Gyakran úgy éreztem magam, mint egy mező, amelynek esőre van szüksége, hogy termést hozzon. Hányszor nyújtottam ki a kezemet, válaszra várva!...

Vártam és reméltem, és az Úr – abban az időben, melyet ő ismer – új utat nyitott előttem, felemelt engem. Sok ajándékot kaptam életemben, anélkül hogy túlzottan megérdemeltém volna. Ezek között van az a sok öröm, melyet számos fontos találkozás adott nekem. Így megtapasztaltam, hogy életünk pontosan ezekből a találkozásokból tevődik össze, amelyek feltárják nekünk azt a Szeretetet, mellyel Isten fordul teremtményei felé.

A Medjugorjében szerzett élő tapasztalat, Máriának és az Ő Fiának jelenléte, a szentháromságos Szeretet, amellyel egy szerzetesközösség tagjain keresztül is találkoztam, rést tüött ellenállásom és vonakodásom falán. Kézzelfoghatóan megtapasztaltam, hogy az Úr él, jelen van az emberben, és konkrétan működik az életünkben. Szeretete arra indít, hogy változzunk meg. Szétárad bennünk, picilángból nagy tűzzé válik. Elég, ha bízunk

benne. Életünknek újjá kell alakulnia, de nem a mi erőfeszítésünkből. Még ha jók is a szándékaink, nem szabad egyedül cselekednünk. Ha az Úr bennünk van, kezével formál bennünket, mint az agyagedényt. Így megújulva mehetünk tovább, és nem kell többé félnünk.

Gyakran kutatunk olyan változások után, melyek több értelmet adhatnak a jelenünknek. Jó, ha tudjuk, hogy az Úr az, akit keresünk, aki a javunkat akarja és átalakít bennünket. Nekünk csak fel kell emelnünk a szemünket az Égre és imádkozni a mennyei Atyához, hogy életünk szentté és áldottá váljon. Ezáltal másokra úgy tekintünk, akik segítőkészségünkre, szeretetünkre várnak. Erre mindenkinek szüksége van. Maga Isten is – anélkül hogy kérnénk – talál időt a számunkra.

Ápolja törekenységünket, gyógyírt ad kétségeinkre, különösen akkor, amikor látjuk, hogy milyen hosszú még az út, amit meg kell tennünk. Szent Pál mondja, hogy „még azt sem tudjuk, mit illő kérnünk, de maga a Lélek jár közben értünk...” Még semmi sem fejeződött be az életemben, de csodálkozva veszem észre, hogy az Úr békét adott a szívembe, mindannyiunk lelkébe. Minden pillanat kegyelem, amit felajánlhatunk, és minden találkozás adomány, amelyet megoszthatunk. Mária is szolgálatkész anyai tekintetével néz bennünket, és bőkezűen osztogatja szeretetét, miközben a Fiához vezet minket. Ezekben az években sokan imádkoztak értem, a családomért, a gyermekeimért, kedves barátaimért... S ezzel megerősítették, hogy Jézus Krisztus jelen van kapcsolatainkban. Minden ajándék. Hálát adok az Úrnak azért is, aki „megnyitotta” és „megtörte” az ő Igéjét. Sok előttem járó útítársamban látom őt megtestesülni, élni, válósággá válni. Ez olyan nagy jótétemény, amit Isten azért ad nekünk, hogy mindennap megújítsuk igenünket, hogy tanúságtevői és hirdetői legyünk Szeretetének, és életünk teljes legyen.

Az a pap, aki...

Mennyi szépség látszik a papon, amikor magába fogadja Isten életét, mielőtt felajánlaná Krisztus áldozatát!

Mekkora lelki békét áraszt egy pap, aki teljesen átadja magát az Úrnak a szeretetáldozatban Jézussal együtt! Mennyi alázat van annak a papnak az életében, aki az Úrral egyesülve imádkozik, és engedi, hogy a Szentlélek benne imádkozó és működő Isten legyen!

A hit szemei távolabbra látnak, túl a látszaton, túl minden emberileg látható gesztuson, túl minden kimondott szón. A hit szemei távolabbra látnak, túl a testen, amely körülveszi az embert a földön. A hit szemei nemcsak azt képesek megérteni, mit jelent Isten dinamikus bennünk lakása, hanem felfogják a szentháromságos közösség misztériumát is.

Az a pap, aki cselekvőn, szabadon, tudatos döntéssel felajánlja magát az Úrnak, az isteni jóság szent ikonjává válik. Csatornájává lesz a kegyelemnek, amely titokzatos módon megérinti az egyszerű emberek szívét, akik őszintén keresik Istent.

A teljesség gyümölcse

Az Istennel „telített” pap annak révén beszél, hogy közvetlenül ismeri a benne jelen lévő igaz Istent, aki áthatja a lelkét, miközben tökéletesen átalakítja, megtisztítja, megszenteli azt.

Az a pap, aki hagyja magát az isteni szeretet misztériuma által belsőleg átformálni, aki hagyja magát lelkileg lefoglalni a szentháromságos Isten által, aki örömmel meghallgatja az alázatosak és a szegények imáját, az önmagában rátalál az élő és működő Ige misztériumára, Jézus Krisztusra. A pap csak akkor lesz hiteles tanúságtevője a megtestesült igazságnak, ha átment ezen a belső átalakuláson. Különben nem jön létre az élő találkozás Krisztussal, az örök főpappal,

akitől minden papság származik, hiszen e találkozás nélkül egyetlen pap sem hoz gyümölcsöt.

Önmagára támaszkodva

Az a pap viszont, aki bezárkózik önmagába, nem engedi, hogy Isten működjön benne, és ő nyilvánuljon meg a tettein keresztül, az üres marad, elvágva magát a hiteles bölcsességtől, elvágva az Igétől. Csak terméketlen, szegényes prédikációkra futja az erejéből, megfosztva attól az isteni jelenléttől, amely egyedül képes megáldani a lelkeket. Az a pap, aki önmagára, tanult ismereteire, emberi képességeire, gondolataira támaszkodik, eltér az evangéliumi szellemtől, mert nem Istenben keresi az autentikus hit erejét.

Köszönet a jó papoknak

Hálát adok Istennek azokért a papokért, akik segítettek nekem a belső úton, egészen a Jézussal való találkozásig. Köszönet azoknak a papoknak, akik meghalván önmaguknak tanúságot tettek az Istenbe vetett hitről, a gondviselésről, akik szeretettel, de határozottan rábírtak arra, hogy magamba nézsek. Köszönet azoknak a papoknak, akik elkísértek, támogattak első lépéseimben, majd oltalmat nyújtottak Istennek felajánlott életükkel. Köszönet azoknak a papoknak, akik előttem jártak, és hitükkel megvilágították az Isten országába vezető utat.

Tehát köszönet minden papnak, aki engedelmeskedett az Úr hívásának, és teljesen felajánlotta magát isteni akaratának, hogy mint haszontalan szolgá, hordozója legyen Krisztus misztériumának. Köszönet azoknak is, akik példát adtak arra, hogy milyen is ráhagyatkozni az Atya vezetésére azzal a lángoló szeretettel és sugárzó békével, amely lelki szegénységből és önmaguk elfeledéséből születik. Imádkozom mindnyájukért, hogy felismerjék az élő Ige fényénél, mit jelent követni Krisztust, a jó Pásztort.

Az igaz hit misztériuma

A hit nemcsak annyi, hogy hiszem Isten létét, hanem az, hogy hagyom, hogy Isten megvalósítsa a szeretettervét értünk. A hit nem arról való gondolkodás, hogy Isten létezik, hanem az, hogy megadjuk magunkban Isten gondolatának az őt megillető helyet. A hit a bennünk lakó Isten.

Tehát szüntelenül imádkozom azért, hogy minden pap értse meg az igaz hit titkát, a Krisztus Szíve szerinti papi szolgálattitkát: annak a szabadságát, hogy Isten bennünk lakik. Azért imádkozom, mert tudom, hogy az én egyszerű imámat Jézus papi keze ajánlja fel az Atyának, és Mária anyai keze oltalmazza egészen az égig. Így valódi imádsággá válik.

M. Grazia Caramaschi Calati

„Veletek vagyok és az édesanyátok vagyok”

Ezekben az utóbbi napokban minden úgy megy, mint annak előtte. Mind az öt látnok látja a jelenést. Vickának a Szűzanya még mondja az életét, de Vicka ezt mondta nekem: „Úgy látszik, hamarosan befejezi.” Ezt Vicka még tavaly mondta, ahogyan arról Tomislav atya beszámolt. A Szűzanya apránként mondja el az életét. Nem lehet tudni, mikorra fejezi be, Vickával ezt még nem közölte. De ha befejezte, közölni lehet ezt az életrajzot, a Szűzanya történetét. Vicka azt mondja, hogy mindent leír, de semmit sem adhat nekünk megnézni és ellenőrizni.

Vickának jóindulatú daganata van a nagyagy és a kisagy között, amely nem műthető meg. Nem növekszik, tehát nem rosszindulatú daganat, de sok kellemetlenséget okoz, főleg akkor, ha az időjárás változik. Ilyenkor nyomást kap és Vicka tíz percre, fél órára, egy órára fájdalmat érez, utána, ha elmúlt, olyan, mintha semmi se történt volna. Az utóbbi napokban azt mondta, hogy mindennap több órán át, néha tizenkét óra hosszat, például este tizenegyől délelőtt tizenegyig nem tud aludni. Nem tehetünk semmit, azt mondtam neki: „Nézd, mi felelünk érte, el kell menned orvoshoz.” Vicka azt mondta: „Nem szükséges.” Tudja, hogy mi van és csakugyan elfogadja ezt a szenvedést is. Franic érsek számára ez egyike a legbiztosabb bizonyítékoknak arra, hogy a Szűzanya szól a látnokokhoz, mivel közelednek a kereszthez, a szenvedésekhez, nem menekülnek a szenvedés elől.

Vicka sokat imádkozik és böjtöl. Ha kérdik tőle, hogy van, azt mondja: „Nagyon jól!” Ezért én is azt mondom: „Jól van.”

Ivankához a Szűzanya beszél, elmondja az Egyház és a világ problémáit. Még semmit nem mondhat el. A Szűzanya Ivankától azt kérte, hogy hat hó-

napon át szentelje magát neki. Szentelje magát a Szűzanyának. Azt kérdeztem, hogy mit kért a Szűzanya konkrétan. Azt mondhatjuk, hogy a Szűzanya azt kéri, szenteljen neki mindent. Minden időt, mindent, amit csinál, tegyen szeretettel és a Szűzanya szándéka szerint. Ivanka nem így mondta nekem, de mivel Ivan csoportjában a Szűzanya azt kéri, hogy minden szerdán minden dolgot, a legapróbbakat is, a Szűzanya szándéka szerint végezzék el, gondolom, hogy a Szűzanya Ivankától is így kéri.

Marijának, Ivannak és Jakovnak a szokásos jelenései vannak különös feladat vagy megbízás nélkül, mint amilyeneket Vicka vagy Ivanka kapnak. Imádkoznak, mindig pártfogásba ajánlják a zárándokokat, kéri a hozott tárgyak megáldását, újból imádkoznak és Mariján keresztül a Szűzanya minden csütörtökön üzeneteket ad.

Lezártuk a kis kápolnát a zárándokok elől is. Sok okunk volt rá: az első és a legfontosabb a látnokok lelki élete. A látnokokat imáikban vezetni kell és nekünk nincs más időnk és helyünk, mint öttől hatig, hogy a jelenésre felkészüljünk. Januárban egyszer lelkigyakorlatot vezettem a látnokok részére és sok mindent el kellett mondanom a hitről és az imádságról is, mert a Szűzanyát látni nem jelenti egyúttal, hogy teológiai vagy imaiskolában is vannak. Ez erősítés számukra. Őket is ugyanúgy vezetni kell, mint mindenki mást. Egyszer azt mondták nekem, hogyha a kis kápolna tele van, ha fényképezik őket, amikor belépnek és a jelenés alatt is fényképezik őket, néha valóságosan üresek maradnak. Azt mondtam nekik, hogy ez hasonlóképpen bekövetkezik, ha nem készülünk fel a szentáldozásra, ha csak megáldozunk és elmegyünk.

Beszéltünk arról, hogy hogyan is csináljuk ezeket a dolgokat és úgy határoz-

tunk, hogy így teszünk. A látnokoknak semmi biztos idejük nem volt az imádkozásra. Gyakran kereste őket valaki vagy a sekrestyében, vagy nálunk, vagy önáluk otthon és emiatt lelki életük valóban veszélyben volt. Ha nem imádkoznak, az sem számít, hogy látnak. Annyiszor mondtam, hogy Júdás mindazt látta, amit Jézus tett és mindent hallott is. És ez mire volt jó neki? Egy másik ok a kis kápolna bezárására az volt, hogy a Szűzanya mondta, ne fényképezzenek. De gyakran azok, akik a kis kápolnában voltak, nem hallgattak ránk és fényképeztek, gyakran fényképeztek és ez nem tetszett nekem, mivel a Szűzanya többször bejelentette: **„Ebben a pillanatban imádkoznunk kell.”** Jól van tehát, próbáljunk meg imádkozni.

Egy másik ok ez volt: mindennap annyian voltak, akik be szerettek volna lépni, ha harmincat beengedtünk, másik harminc megsértődött vagy csalódott volt. A rózsafüzér alatt állandóan forgolódtak, nézegettek, lökdösődtek, nem lehetett imádkozni. Valóban azért is imádkoztunk, hogy hogyan is rendezzük el ezt a dolgot. Egész közösségünket nyomasztotta ez.

A Szűzanya ezt is mondta: **„Én mindenkihez közel vagyok.”** Azt is mondta, hogy számára nem léteznek falak. És most mind a templomban aszisztálunk (rövid ideig csendben maradunk, egy Üdvözlégyet mondunk, énekelünk és a templomban maradunk) és több kegyelmet kapunk. Ez több irányban is nyereség: a látnokok számára, a templomi ima tekintetében és a szentmise kezdete szempontjából, és senki sem sértődhet meg. Egyébként soha nem fordult még elő, hogy a Szűzanya a kis kápolnában kétszer jelent volna meg.*

* 17.30 körül és a megszokott időben.

És lássátok, ez is érv számomra. Tegnap a Szűzanya nyolc percig volt velünk: ez igazán nagy kegyelem. A február 14-i üzenetben a Szűzanya ezt mondta: **„El kell imádkozni a családi imát és olvasni kell a Szentírást.”** Nem sok olyan üzenetet ismerek, amelyben a Szűzanya azt mondja, hogy **„kell”**. A Szűzanya mindig szeretettel ajánl mindent, meghív. De ebben az üzenetben így mondta. Majd azt mondta: **„Sokat beszéltem, ti nem fogadtátok el, most utoljára mondom nektek: megújulhatok e nagybőjt alatt. Ha nem teszitek meg, nem óhajtok többé beszélni.”** Ezt így kell érteni: a Szűzanya édesanyaként ajánlja fel magát és noszogat bennünket és így szól hozzánk: ha ti nem nyíltok ki, nem akarok benneteket erőltetni, nem akarok többé szólni.

Jelena által ezután ezt mondta: **„Erről nem a saját üdvösségem érdekében beszélek, én üdvözültem, de értetek beszélek és azt akarom, hogy üdvözüljétek.”**

Ma ezt mondtam Jelenának: „Nézd, Jelena, kissé furcsának tűnik nekem, hogy a Szűzanya ennyire negatívan szól.” Jelena elmondta ezzel kapcsolatos benyomását. Azt mondta, hogy a Szűzanyának nagyon nehezére esik a bírálat, de annyiszor kell bírálnia, mert mi kereszünk a bírálatot. Ki keresi a bírálatot? Aki nem akar rá hallgatni. Például a családban, ha egy gyerek nem akar a szüleire hallgatni, néha megkapja a bírálatot. Ki óhajtotta a bírálatot? Az anya vagy a gyerek? A gyerek.

A tizenkét éves kis Jelena tehát ilyen értelemben magyarázza, hogyan is kell a Szűzanyának ezt a bírálatát érteni. Azt mondta, hogy a Szűzanya vár, türelmes, és nem veszíti el türelmét velünk. Karácsony előtt, az advent kezdetén a Szűzanya ezt mondta: **„Ti még nem tudtok szeretni. Az édesanyátok vagyok és azért jöttem, hogy megtanítsalak benneteket a szeretetre.”** Már mondtam nektek, ez a dolog meg kell, hogy indítson bennünket, jobban mint a katasztrófák előtti figyelmeztetés. A legnagyobb katasztrófa az, ha nem szeretünk, ha nem tudunk szeretni, sokkal inkább

az, mint egy anyagi csapás. De mi néha úgy viselkedünk, mint a gyerekek, akik csak a figyelmeztetésre reagálnak, jobba a szeretetre, a hívásra reagálunk.

Ivan által a Szűzanya egy csoportot irányít és ettől a csoporttól a nagybőjt kezdete óta sok imádságot kér, elsősorban az Úr szenvedésén való elmélkedést. Azt mondta, hogy március 10 -ig elmélkedjenek a szenvedéstörténeten és 10 -től március 31-ig elmélkedjenek az Úr sebein, főleg a szív sebén, amely a legfájdalmasabb. A húsvét előtti hét napra, a nagyhétre majd valami mást fog mondani. Azt mondta, hogy tartsuk mindig

szem előtt a keresztest.

Jelena ma reggel azt mondta nekem, hogy a Szűzanya javasolta, hogyan járhatjuk a keresztest: imádkozunk jól és elmélkedünk. Majd azt mondta, hogy vigyük azokat a tárgyakat, amelyek valóban arra indíthatnak, hogy mélyebben átéljük ezt a szenvedést. Azt mondta például, hogy ne csak a keresztest vigyük, hanem a szöveget és az ecetet is. Ezenkívül egy lepedőt, egy töviskoronát is, vagyis azokat a szimbólumokat, amelyek megindíthatnak bennünket.

Slavko Barbarić 1985. február 25.

Nincs szükségünk másra

Minden olyan egyszerű. Teljesen természetes és ennél nyilvánvalóbbat nem is lehet elgondolni. Az édesanya szeretete magától értetődő, azonnali szeretet. Bizonyos értelemben ösztönös, noha akaratit döntést kíván, hogy az édesanya találjon időt és teret gyermeke számára.

Az édesanya szeretetét nem kell tanulmányozni vagy elemezni ahhoz, hogy megértsük. Ezt tanuljuk születésünktől fogva. Bőségesen kapunk belőle gyermekkorunkban, kitörölhetetlen nyomokat hagyva neveletésünkben, növekedésünkben, felnőtté válásunkban. . .

Mindig elkísér bennünket, még abban az emlékből is, amelyik nosztalgiává válik, amikor megsebzti a távolság vagy a végleges eltávozás.

„Íme, a te anyád” – mondta a haldokló Jézus a keresztlábánál álló hűséges tanítványának. „Íme, a te gyermekeid. . .” – ismétli az Úr Máriának, aki mindennap jelen van Medjugorjében páratlan, kegyelemmel teljes szeretettel.

A jelenések kezdete óta több mint harminc év telt el, és egyre csak nő a záródokok száma. De miért jönnek? Mi hajtja őket, hogy útnak induljanak?

Mindenkinek megvan a maga oka. Különböznek a módok és a körülmények. Mégis mindenki ugyanazt találja: egy Anyát talál, aki hatalmas szeretettel – teremt, gyógyító, vigasztaló szeretettel – fogadja magához őket. Olyan szeretettel, amely Isten felé, az örök jó felé irányítja lépteinket.

Nincs szükségünk másra. Olyan egyszerű. . . Miért is törnénk a fejünket azon, hogy megmagyarázzuk a titkot, és aztán jól bezárjuk meddő emberi fogalmaink közé? Akárcsak a gyermekek, engedjük, hogy szeretete elérjen és átjárjon minket. Minden világos és érthető lesz. Pontosan tudni fogjuk, mit tegyünk az előttünk álló jövőben, képesek leszünk határozottan és meggyőződéssel így válaszolni: „Itt vagyok, Uram, tégy velem, amint neked tetszik”. Ahogy tette.

